

SLEČNA ER
Aaron Vee

**©Všetchna práva vyhrazena.
Malta 2015**

V dávných dobách minulých, tisíc a více let zpět, na svět dostala se slečna Er. Nebyla to obyčejná žena, byla neobyčejná. Kdo zvědavý je dopřát si čas s její story, nechť zůstane a čte dál. Příběh, psaný rukou obyčejného smrtelníka možná překvapí, možná pobaví, a možná přinese něco navíc do šedi obyčejného dne.

Můj pseudonym je Aaron Vee, narodil jsem se v dobách osmdesátých let v tehdejší Československu ve městě Gottwaldov, které dnes nese staronové jméno Zlín. Momentálně žiji na ostrově Malta ve Středomoří, a tento příběh jsem napsal v autobuse, doma, v parku v letadle, vlastně kdekoli jsem se ocitl. Malta je místo nádherné, kde na člověka z každého místa dýchá historie, ale i moderna.

Ale teď pojďme společně zažít příběh slečny Er. První kapitola začíná na následující straně, let's go...

Kapitola 1 – Začneme zlehka

„Oh my God!“ vykřikla po objevení v novém světě.
„Kdo jsem, kde to jsem, jak jsem se naučila mluvit?“ Er se objevila z ničeho nic dva tisíce tři sta padesát tři let před tímto okamžikem.

Můžeme to nazvat flexibilním story – okamžik, kdy čtete, je odlišný od okamžiku, kdy píšete.

Je poněkud zvláštní, že ihned po objevení byla schopná mluvit, ba dokonce si klást otázky, a tak se rozhodla to zjistit, byla to pro ni cesta na dlouho.

Ani já sám nevím, jak to skončí. Nemám scénář, střílím od pasu, aniž bych přemýšlel o tom, co bude v další kapitole. Stejně tak naše slečna Er neví, co se stane při hledání odpovědí, které si bude klást celý knižní život.

Objevila se v lese, v blízkosti ruchu velkoměsta. Zhluboka se nadechla, ucítila svěží vůni lesa a rozběhla se objevovat nepoznané krásy nového života. Běh to byl pozvolný, tak akorát, aby mohla pozorovat okolí a vnímat tu neustálou změnu v přírodě. Kde okvětní lístky vytvářejí neuvěřitelnou paletu barev, u každé květiny tak unikátní, že každá další jí může být nanejvýš podobná. Zastavila svůj běh, ladně se ohnula, přiblížila se ke květu, aby vdechla vůni. „Au, co je to za nepříjemnou bolest?“ vykřikla. Dostala žihadlo od včely.

Bolest

Slovo **bolest** patří do slovníku každého z nás, ať jsme vysocí, krátkí, růžoví nebo zelení. Slečna Er se s bolestí setkává poprvé velmi brzo, ihned po jejím objevení v tomto světě, ve formě bodnutí včely. Přinese jí to něco pozitivního nebo si odnese jen špatnou vzpomínku, a už nikdy více nepřičichne ke květině? To bude záležet jen na autorovi této story...

Ale vraťme se zpět ke slovu bolest. Může to být souhrn chemických reakcí v našem těle nebo to může být pocit, který nás posouvá dopředu nebo nás činí strachuplnými.

V případě slečny Er je to pouhé bodnutí včely, chemická reakce. Jak se s tím naše krasotinka vyrovná? Nechám plynout myšlenky a v dalších řádcích a stránkách najdeme rozuzlení

Zpátky do lesa. Slunce svítilo, ptáci zpívali, laně ladně běhaly a kolem hlavní hrdinky se linula svěží vůně zeleně, kterou ovšem necítila díky bolesti v nose. „Musím to vydržet a určitě se to zlepší.“ Mluvící k sobě sama se rozběhla objevovat další z mnoha míst na světě i přes všechnu bolest. „Půjdu cestou přímou nebo cestou klikatou, ve které můžu najít více poznání a zážitků, ale ztratím více času?“ Er se rozhodovala při pohybu, nestojící na místě, konající. „Zkusím běžet přímo, chci se dostat k městu, jehož jméno neznám, co nejdříve.“

Správné rozhodnutí! Nejlepší cesta je nejkratší a nejjednodušší, to mě naučil sám život. Proč se párat s něčím 5 hodin, když to jde ve spoustě případů vyřešit za 20 minut, a řešení je mnohdy lepší a účinnější.

Er běžela, potkávala stromy a zase stromy. Nic zajímavého. Po hodině běhu si ale uvědomila, že ji bolest od včelího bodnutí přešla. „Jak je to možné?“ ptala se sama sebe, ale nenacházela odpověď. Náhle v dále zpozorovala něco nového. Obrys, který ale nevypadal jako věci doposud jí spatřené. „Příležitost!“ zvolala. Přiblížila se a spatřila v ní živou bytost připomínající jí samu sebe.

Kapitola 2 – První kontakt

Jakmile se k ní dostala, bytost promluvila: „Kdo jsi a odkud přicházíš?“ Než odpověděla, podívala se na něj zvědavě, oči dokořán otevřené, aby viděla co nejlépe. Jeho vzhled ji zaujal ihned, jakmile ho celého sjela pohledem. Kožená bunda ve stylu motorkářů z gangu, boty ve stylu 1980's-bílá barva a dlouhý jazyk. Ale jak je možné, že se člověk vypadající jako tenhle dostal k ženě, která se dostala na svět tisíce let nazpět? No, proč ne, je to jen kniha a lidská fantazie nezná mezí.

Co kdybychom muži přidali jedno oko navíc? Ok? Ok, tak od teď má jedno oko mezi nosem a ústy - může si vychutnat oběd všemi smysly - pěkně zblízka. Ale vraťme se zpět k její odpovědi.

„Přicházím odtamtud, mé jméno je Er,“ odvětila a ukázala směrem k místu, kde se objevila. V tom si vzpomněla na bolest, kterou pocítila při bodnutí včely, a tak jí z úst vyšla otázka: „Chvilí nazpět jsem pocítila bolest, ale při běhu odešla. Víš proč, příteli? A jaké je tvé jméno a co děláš na tomto světě?“

Zrovna hledám další slova pro pokračování tohotohle story. Sedím v tureckém kebabu v městě Bugibba, Stát Maltská republika, ve Středozemním moři a užívám si ruchu kolem. Miluju Turky! Jsou to neuvěřitelně familiární lidé, kteří jsou hrdí, velmi pracovití a mají vždy dobrou náladu. Alespoň tak na mě působí. Ok, budu pokračovat ve psaní. Máte rádi kávu? Já ji miluji...

„Bolest je vždy jen dočasný stav, který nám dává signál, že se stáváme silnějšími a odolnějšími. Je jedno, jestli je to bolest

způsobená fyzickou újmou nebo trápením. Řeknu ti, jak bolest překonávám já. Prostě si řeknu - vždyť jsem pořád naživu. A když je nejhůř, klidně se z ní vybrečím. Vidiš? I ty stále žiješ, nebude to tak hrozné. Jen si příště dávej pozor, co děláš, a jak to děláš. Je to jen na tobě. Jmenuji se Efess, na světě jsem proto, abych odpovídal na otázky, na které znám odpovědi a na ty, které neznám, odpověď vždy najdu. Mimochodem, Er, řekni mi, jak dlouho jsi na světě.“

Er neví, jakým věkem byla obdarovaná, vždyť se objevila kapitolu nazpět, a už jí někdo žádá o informace. Tápající, neví, co má říct, trvalo to asi dvacet sekund a posléze odpověděla: „Je to chvilka, prostě jsem se objevila támhle v lese, a tak jsem teď tady a hledám cestu k městu. Ukážeš mi ji“. Efess odpověděl: „Mužů ti ukázat směr a můžu být tvá společnost na tvé cestě, ale cestu samotnou ti neukážu, tu najdi sama“ „Sama? Cestu k městu? Nikdy jsem tady nebyla, neznám cestu k městu. Proč mi ji neukážeš?“ Efess se usmál a klidným tónem odvětil: „Správná otázka. Proč? Většina populace na této krásné planetě kráčí ve stopách někoho jiného, z toho plyne, že jdou za cílem ne svým, ale za cílem jiné osoby. Nemají díky tomu šanci objevit něco nového - nepoznaného. Já ti můžu ukázat směr, ale cestu si prošlapej sama. Budu neustále při tobě, a když bude nejhůř mužů tě popostrčit, jako anděl strážný. Chceš poznat něco nepoznaného, novou cestu?“

Slečna Er přemýšlela, co říct.

.....
Cesta

Co je to **cesta**? V případě této události, kdy slečna Er přemýšlí nad odpovědí, ji Efess dal možnost zvolit svoji vlastní cestu. Co udělá? Co byste udělali vy? Z mého pohledu je to jasná volba – vždy je lepší, dokonce pohodlnější, zvolit svou vlastní cestu – vlastní filozofii, vlastní způsob života – pohodlí

= nikdo vám neříká, co máte dělat. Ve výsledku se dostaví spousta nových zážitků, nové příležitosti a člověk v sobě může najít inspiraci, a tou inspirací může inspirovat okolí.

A teď pokračujme ve story...

.....
„Prvních pár dnů tě budu sledovat a pak to zkusím sama, souhlasíš?“ pohlédla prosebně do jeho očí. „Ne, uděláme kompromis. Budeme z něj mít užitek oba. Já tě nechám jít svou vlastní cestou, třeba se od tebe něco nového naučím a v případě nouze tě poposunu tak, jak jsem řekl. Buďme společníci a vytvořme vlastní cestu, na které se budeme učit navzájem, nechám tě nad tím chvíli přemýšlet a počkám na tvé rozhodnutí.“ Poodešel kousek opodál a čekal. První reakce, která jí proběhla hlavou, byla něco ve smyslu, že ho zná pár minut, tak jak může vědět, že není lhář nebo že ji nechce jen využít.

Typická reakce lidského myšlen. Uvažujeme negativně i přes to, že nevíme, co bude následovat po vykonání rozhodnutí, která činíme.

Nakonec se rozhodla tak, že to s ním zkusí dát dohromady, a třeba jim to oběma přinese užitek. Přece jen se nechoval nijak nepříjemně. Byl k ní vstřícný a nabídl ji spolupráci. „Ok, plácneme si, buďme společníci. Vyděme vstříc novým dobrodružstvím a objevování nepoznaného!“

A tak vyšli...

Kapitola 3 – Prostranství Harmonie

Ruch města se zdál nedaleko, jakoby za dvěma zatáčkami, ale uplynulo několik hodin a město bylo pořád v nedohlednu. Po cestě potkali par zajímavých míst, ale nechtěli ztrácet čas, tak se u nich nezastavili. Řekli si, že budou vytrvale pokračovat, bez přestání, a dojdou tam co nejdříve. Měli v sobě ohromnou sílu a nadšení.

.....

Nadšení

Zastavuji se u dalšího slova, protože se rád rýpu v různých věcech a hledám pro ně své vlastní vysvětlení. Slovo **nadšení**. Co je to nadšení? Dle mého názoru je to druh síly, která nás žene dopředu. Určitě jste se už ocitli v situaci, kdy jste s nadšením sledovali něco nebo někoho při nějaké činnosti - tak zrovna tohle nadšení není síla, která nás někam žene. Ale může to být forma inspirace.

V mém pojetí znamená nadšení energii, která nám dává sílu pracovat. Pracovat s vervou a nepředstavitelným úsilím především na sobě a svých snech, cílech, projektech. Jednoduše na čemkoliv na čem nám záleží a chceme toho dosáhnout. Málem jsem zapomněl dodat, že nadšený člověk dělá svou činnost s chutí a láskou.

.....

V tom se před nimi otevřelo prostranství, u kterého se zastavili. Louka, uprostřed rybník, namísto vody mléčná pěna, připomínající latte, kolem rybníka stromy pastelových barev, mající listy z plátků pomerančové čokolády. Místo plné života a barev, jako v pohádce, ale ne ledajaké. Život se tam skládal ze skupin podivných tvorů, kteří byli různí, ale přitom dokázali žít vedle a mezi sebou bez problému. To místo se jmenovalo Harmonie. Občas se někteří z nich navzájem hašteřili, ale

nakonec se tomu zasmáli a řekli si, že výměna názorů je vlastně skvělá věc, která je jen obohacuje.

Na ostrůvku v jezeře nepočtená skupina ptactva modré barvy zrovna končila vícehlasý song k probuzení. Bylo chvíli po východu slunce.

„Proč celé prostranství stojí čelem k rybníku a co to vydává za zvuk?“, zeptala se Er svého tříokého partnera na cestách po skončení zpěvu ptáků. Effes se usmál, pohládl ji po vlasech a s úsměvem na tváři řekl: „Ti tvorové zrovna oceňují výkon těch ptáků potleskem. Vypadá to, že to byl koncert pro celé obyvatelstvo Harmonie. Ty asi opravdu nejsi z tohoto světa, Er, jinak bys určitě věděla, co je to potlesk. Je to ocenění za jejich úsilí a věřím tomu, že pro tyhle ptáky je to obrovské zadostiučnění.“

Er byla velmi zvědavá, jaké je jejich jméno, tak se na něj Efesse zeptala, ale on prostě neznal odpověď. Řekl jí, že se odpověď najde a rozhodl se dostat na ostrůvek. Chtěl, aby šla s ním, zeptal se jí na její plavecké dovednosti. Žádná loďka u rybníku nebyla. Obyvatelstvo prostranství Harmonie před pohodlím loďky preferovalo vodní sporty. Řekla mu, že neumí plavat. Nikdy předtím to nezkusila, proto ho požádala o lekci. „No problema, naučíš se to velmi rychle a společně tam doplaveme. Budu tvůj učitel. Pojď se podívat na okraj rybníka, třeba není tak hluboký, jak vypadá.“

A tak vyšli k rybníku, cesta to byla velmi dlouhá, v délce pětadvaceti metrů, ale zvládli to úspěšně a bez sebemenších problémů.

U okraje rybníka slečna Er uviděla ve vodě zvláštní obraz. Spatřila v něm postavu. Dlouhé černé vlasy, oči zelené barvy, plné rty, a když Er udělala nějaký pohyb, onen obraz ji napodobil. „Efessi! Co to znamená? Co je to za zjevení ve vodě? Proč opakuje to, co dělám já, je to snad nějaké znamení, které mi chce něco vzkázat? Děsí mě to,“ vyhrkla ze

sebe polekaně směrem ke svému učiteli, který se hlasitě rozesmál a odpověděl: „Ničeho se neboj, je to pouze odraz tebe sama. Zrcadlo stvořené Matkou Přírodou.“ Tak na pár minut zůstala Er hledět na svůj obraz a potom řekla: „Hm, nevypadám zle. Co myslíš, Effesi? Ale proč mám jen dvě oči a ne tři jako ty?“ Efess jen suše odpověděl: „To proto, že autor této knihy si ze mě vystřelil a připsal mi třetí oko. Člověk má oči jen dvě, takže si připadám jako stvoření z jiné planety. Aspoň kdyby mi to třetí oko umístil na zadní část hlavy, abych se mohl dívat na to, co se děje za mnou. Takhle si akorát při pití čaje vždycky opálím čočku.“ Na chvíli se odmičel, jen zafuněl, jako rozzuřený býk, a pak pokračoval v úplně jiném tónu hlasu: „A ty Er, ty vypadáš více jak nádherně, už dlouho jsem neviděl tak krásnou ženu.“ Zalichotil jí a ona se jen rozpačitě usmála.

Že by z toho nakonec bylo love story? Nechme se překvapit a pokračujme dále ve psaní příběhu. Ted' nás čeká lekce plavání, anebo můžeme pokračovat v naznačeném fantasy. Ok, dvě verze. Začneme fantasy verzí.

Rybník byl hluboký a k ostrůvku s ptáky zpěváky to bylo asi dvacet metrů, ale Efess nechtěl, aby zůstala Er sama, požádal proto jedny z obyvatel Harmonie o pomoc. Byly to šestikončetinová tvorové, fialovo-zelené barvy, kteří patřili do národu jménem Anulidi. Jeden z jejich řad, nosící jméno Oliver, vyzval ostatní k vytvoření mostu přes jezero. Most to byl neuvěřitelný, složený z tisíce hvězd oranžové barvy, uprostřed dálnice s mandlovým povrchem a na okraji hořící louče, které voněly po skořici a měli barvu naděje. Oba byli ohromeni, a vyšli.

"Scratch!" DJ zavelel přepnout na kanál lekce plavání.

Rybník je hluboký a k ostrůvku s ptáky zpěváky to bylo asi dvacet metrů, ale Efess nechtěl, aby zůstala Er sama. Řekl jí: „Teď tě naučím plavat, připrav se.“ Zvolil nejrychlejší způsob, který známe všichni. Chytl ji, ona začala pištět, ale bylo jí to k ničemu. Hodil ji do vody a počkal na to, co bude následovat. Er kolem sebe začala plácát rukama a při občasném potopení znělo z jejích úst: „Ty budižknič...glo, glo, glo..., já ti to spočít...glo,glo,glo.“ Trvalo jen krátce, než zůstala nad hladinou a naučila se plavat, a ihned potom se vrátila rychle na břeh a dala Efessovi takovou facku, že se mu hlava třikrát zatočila. Effes ji vrátil s námahou do své původní polohy a udiveně zvolal: „Proč mě biješ? Za to, že jsem tě naučil plavat? Měla bys mi spíše poděkovat, že jsem nám oběma ušetřil spoustu času. Kdybych ti měl dát lekce plavání, trvalo by to celou věčnost.“ Hodinu se hašteřili, kdybych to měl rozepsat, bylo by to na dlouho, ale hádka to byla pořádná. Nakonec se usmířili, Efess ji řekl, že nejrychlejší způsob, jak se cokoliv naučit, je vrhnout se do toho po hlavě, stejně jak vrhl Er do vody.

O přecházení fantasy mostu a obyčejném plavání přes rybník nemá smysl psát, protože se beztak nic zajímavého nestalo. Prostě se tam dostali bez újmy na zdraví.

Na břehu ostrůvku je vítal s otevřenými křídly jeden z ptáků, jehož jméno bylo Pinepír. „Vítejte na našem ostrově Servin, co pro Vás můžeme udělat, přátelé? Sledoval jsem v dáli vaši hádku, ale vidím, že jste už ok, tak to jsem rád,“ řekl s úsměvem na zobáku. Er a Efess jednohlasně odpověděli: „Rádi bychom znali vaše jméno, ptáci zpěváci, vaše vystoupení bylo úžasné. Proto jsme podstoupili cestu až sem na ostrov, ta bestie v rybníce nám dala ale velmi zabrat, jsme vyčerpaní.“